

TÉLI VENDÉG.

I.

AZ URA faluzott aznap, sokáig várta az ebéddel hiába. Mire elmosta, elrakosgatta az edényt, már alkonyodott. Szürke fellegek szállták be az eget, de a havat konokul tartogatták. Csak az ablakon fakadtak gyöngé jégvirágok.

Az utcára azért még kiláthatott.

Az úton szekerek nyöszörögtek, a fagyos hó harsogott a kerekék alatt. Az asszony nézte, de nem látta őket. Ölébe hullajtott kezekkel ült az ablaknál, mintha évezredek merevítették volna szoborrá. A tavaszt áhította beteges kívánczósággal s csak néha döbönt rá, hogy az élete akkor sem lesz más: szürke napok bús egymásutánja, a szekerek tovább nyikorognak végtelen sorban az úton s csöndes éjszakákon ágyúszó zeng a hegyek felől. Mégis föl-föllobbant benne a tehetetlen vágy s ökölbeszorult kezei idegesen remegtek. Ám elernyedtt hamar s templomos lelke mély bűnbánattal nyelte a könnyes vigasztalást: gondolj a többiekre, akiknek mindenük elveszett! Lehet-e okod panaszra?... Mert igaz: ő nem vesztett semmit. A házuk ép, tisztaságos illat leng a meleg szobákban, a szekrények tetején befőttesüvegek sorakoznak, konyha, kamra csillogó rendben. Hálás szemét elfutotta a könny s az urára gondolt: ezt mind neki köszönheti!

Az ő jóságos, bölcs, bátor ura!

Ő nem menekült el a többiekkel azon a fülledt augusztusvégi éjszakán, mikor lovascsendőr verte föl a falut a rémhírrrel: meneküljön minden teremtet lélek! Az utolsó pillanatban, indulás előtt megszólalt a telefon; a főszolgabíró beszélt:

— Gyula, kérlek, természetesen nem kötelesség; de szép, hazafias cselekedet volna és rengeteg értéket menthetnél meg... Hiszen te tudsz a nyelvükön, úgyebár...

A jegyző pillanatig sem tétovázott. Régi vágású ember volt, hazaszeretet-igéjén nőtt föl s vérévé vált az ige. Keményen dörögte a választ:

— Maradok!

Az asszonyt mégis hazaküldte a szüleihez s egyiküknek sem jutott eszébe attól félni, hogy öregedő ember magányos, fiatal párját ott is érheti veszedelem.

Hónapok teltek el, míg visszajöhetett az urához. Akkor már őszi esőben ázott s koromsötét éjszakákkal takaródzott a világ. Az ura az állomáson várta, istállólámpa pislákol a kezében s a betegsínű fény üszkös gerendákon, beomlott falakon, ronda pocsetákon fáncolt. Mert bizony porráégett a falu, felgyújtották, mikor kivonultak.

Napokig ki sem mert mozdulni a házból s két szemét vörösre sírta. De jöttek ökörnnyás, szép délutánok, kicsalták a dúlt hajlékok közé. Mi maradt meg belőlük, Istenem! A házak helyén sáros szemétdombok; horpadt bádagedény, cserépdarabok, bútorroncsok a szemétdombok körül. Már könnye se hullott, csak sóhajokkal gyászolt s boldogan mentette haza, ha valami félig-ép holmit talált: hogy fog örülni a gazdája, ha majd hazatér s átadhatja neki!

Októberre megjött a tél. Jégcsap-szakállá nőtt az eresznek s éjszakánként farkasok ólálkodtak a ház körül. Most már fogoly volt; naphosszat ülhetett az ablak mellett, míg az ura a falvakat járta a kárbecslőkkel. És teltek csöndben, színtelenül-egyformán napok, hetek; míg néha, egy-egy végtelen kocsisor soha el nem érkező végét várván, tetőtől-talpig végigborzongatta a gondolat: így lesz most már mindig? Örökre?

A régi élete tűnt fel előtte ilyenkor álmokép gyanánt: békességben, emberek között, mosolygó-vidáman; s apró himzésekre gondolt, amikkel téli estéken szokta a szemét rontani, meg befőttekkel pepeselő, tikkasztó augusztus-délutánok eperfás árnyékára.

II.

Odakünn rekedt kiabálás károgott, a kerekek végsőt csikordultak. A kocsisor megállt. Egy lovas vágatott előre, aztán pattogott az ostor és sorban huppantak át a szekerek az útmenti árkon. A magasból feketén zuhant alá az este.

Lámpát gyújtott, befüggönyözte az ablakokat s indult az asztal felé. Akkor hirtelen és nagyon erősen megzörgették az ajtót.

Megijedt, torkán akadt a szó; csak állt kitágult szemekkel és várt: ki az?!

Újra kopogtak, aztán nyitották az ajtót és két ember tapogott befelé.

Megkönnyebbülten indult feléjük: katonák voltak, tisztességtudók, kézcsókkal köszönők. Magához tért, már szólni is tudott:

— Kit keresnek?

Az alacsonyabbik felelt, bajusztalan, cigányképű fickó:

— A hadnagy úrnak ha akadna itt egy szoba...

A másik szelíden mentegetődzött:

— Nincs még egy ép ház a faluban, tetszik tudni...

Ez hirtelen jött, váratlan s nem kellemes meglepetésül; nem tudta rögtön, mit mondjon. A két ember türelmesen várt, köpenyü-

kön parányi gyöngyökké olvadt a zuzmara. Nyujtózkodtak, kezüket dörzsölték a kellemes melegben.

Az asszony nézte őket s töprengett, mit tegyen? Idegen jöjjön a házba... mennyi felfordulás! Talán még lopnának is az emberek... a bútort, ágyneműt is féltette és már mentegetődzött pirosan, megzavarodva:

— Az uram... ő a jegyző... ő nem adhat itt helyet... Ez a mi szobánk és a másik az iroda és már a segédjegyző is jön... nagyon sajnálom magukat...

A két ember összenézett. Jólismert hazugságok voltak ezek, csak mosolyogtak rajtuk. Köszöntek, indultak kifelé.

— Ha mást nem találunk, mégis csak idejön a hadnagy úr! — szólt vissza az ajtóból az alacsonyabbik.

Elmentek. Az asszony bezárta az ajtót s az asztalhoz telepedett. Himzést vett elő, réges-rég megkezdett kézimunkát, de a tű mindegyre megállt a kezében. Jóleső izgatottság fűtötte: mi lesz? Visszafojtott lélekzettel figyelt, ha léptek csikorogtak az ablak alatt: visszajönnek-e csakugyan?

Már megbánta, hogy elküldte őket. Hogy is lehetett ilyen kegyetlen... mit gondolhat róla ez a hadnagy... Bizonyára úriember, talán nem is éppen fiatal s most őmiatta a szabad ég alatt hálhat! Már szívesen utánuk ment volna, ha a vak utca vissza nem riasztja.

Szerencsére megjött az ura. Haja, bajusza csupa dér; az asszony úgy öltöztette, dédelgette, mint beteg gyermeket. Meleg papucsot, házi ruhát szedett elő, aztán teát forralt, asztalt terített s csak a vacsoránál kérdezte meg, mi ujság? A jegyző aggodalmas arccal bámult a lámpafénybe.

— Dornavatránál áttörték a frontot, a mi vonalunk is hátrább húzódott. Lehet, hogy megint menekülhetünk...

Az asszony hangtalan kétségbeeséssel tördelte a kezét: ez Isten büntetése haszontalan zúgolódása miatt.

— Lehet, hogy ide is fognak katonák jönni — beszélt tovább a jegyző. — Talán valami trén. Még nem voltak?

Az asszony nehezen ébredt kábult ijedtségéből s torkát fojtogatták a könnyek, mikor végre megértette a kérdést: nagyon, nagyon kegyetlen volt... Talán csak egy éjszakáról lett volna szó...

Nem mert az urára nézni, lesütött szemmel válaszolt:

— Igen, valami hadnagy úrnak kerestek szobát...

— És?

— Elküldtem őket... — lehellte alig hallhatóan.

Az ura csodálkozva nézett reá.

— Elküldted őket? Dehát miért?

Az asszony nem bírt felelni: az asztalra borult, rázta a zokogás. A jegyző ismerte már az ilyen rohamokat. Csöndesen átnyúlt az asztalon és gyöngéden símogatta a felesége haját.

— Ne sírj kedves, hiszen nem baj, no . . . Bizonyosan rádijesztettek, úgy-e? Majd holnap utána nézek, hol találtak szállást s elhozom a hadnagy urat. Ebédre is meghívhatnók talán?

Az asszony könnyázott arccal mosolygott:

— Az nagyon jó volna! És ha menekülni kellene, talán megengedné, hogy fölrajunk egyet-mást a szekereire!

III.

De nem kellett menekülniök. Az eleven fal fölfogta a lökést, csak behorpadt kissé a falu fölött. Az ágyúk most már villámló lobbanásukat is leküldték a faluba éjszakánként. A ház előtt pedig, túl az országút árkan tábort ütött a kocsisor s a jegyző szobájába beköltözött a kocsik parancsnoka, a hadnagy. Mosolygóképű, kedves fiú volt, nem öreg népfölkelő, mint az asszony képzelte. Komikus komolykodással uralkodott morcos őrmesterei és loncsos kocsisai fölött, akik egy kicsit mindnyájan a gyereküknek tartották. Délelőttönként, ha elnyikorogtak hússal-kenyérrel rakott szekerei a hegyek felé, bekopogtatott az asszonyhoz.

— Egy kis friss tizórást hoztunk! — és a tisztilegény patkós bakkansa nagyot csattant az ajtóban. Fehér asztalkendő alatt, kávéházi tálcán sonkát, ropogós kiflit, likőrös üvegeket tett le az asztalra.

Az asszony szabadkozott: hogyan vendégeskedhetnék egy idegen férfi elemőziájából.

— Először is nem idegen. Az albérlője vagyok!

— Annál rosszabb — nevetett az asszony.

— Annál jobb: mert az albérlő természetben fizet. Ez a kincstári ellenszolgáltatás a lakásért.

A jegyző csak mosolygott, mikor az asszony föladta neki a kérdést, hogyan viselkedjék?

— Nyugodtan elfogadhatod, fiam! Mi most csakugyan éhkoppon vagyunk . . . Ennyi figyelmesség nem több a kelleténél!

Nagyritkán ő maga is közéjük telepedett; de legtöbbször kettesként voltak, a jegyzőnek mindig akadt dolga a környéken.

Ha meleg napsugár kedveskedett, együtt járták a hóba temetett utcákat. A füstös falak vastag, fehér prémmel takargatták szörnyű sebeiket s a holtra perzselt fák ágaira csodacsipkét szótt a zuzmara. Nagy csend volt mindenütt, akár a temetőben; csak a hó ropogott a lépteik alatt. Egymás nyomában jártak, elől az asszony, mögötte a hadnagy és szó alig esett közöttük. Az asszony messzire gondolt: szép, fehér halálra, csöndes öregségre, ezüst hajszálakra . . . A hadnagy a cigarettáját szívta és gyönyörködött az előtte ringó asszony alakjában. Az asszony egyszer, mikor hátrafordult, elkapott egy ilyen tekintetet. S akkor lángbaborult az arca és az urára gondolt nagy elérzékenyüléssel.

— Ma nem sétálunk többet! — és menekült a szűzhavú utcák-

ból emberjárta vidékre, az országútra, ahol egymás mellett is eljárhattak. S napokig hűvös és merengő maradt, mint akkor, amikor először kapta magát rajta, hogy folyton a hadnagy nótáját dudorássza. Ám hamar elfeledte a neheztelést, csak messze sétákra nem indult többé a hadnaggal. Legfeljebb a ház elé, a szérüre ment ki, déltájban, mikor nyüzsgött-pezsgett a kocsik környéke. A kenyérsütő gépekből illatos, meleg pára szállt, a pékek fürgén szedték a hosszú sütő-rostélyokról a gőzölgő kenyereket ; a szénaprés nyikorgott, pengve koppant a bárd az óriási, fagyos húsdarabokon. A rúmos- és boroshordók körül nekidámodott katonák mércsikélték az italt. Benéztek az istállóba is, ahol már korai csikók ficánkoltak s magasra rúgták kócos hátukat, ha az asszony keze elsíklott rajtuk.

Vacsorára a jegyző is hazakerült.

Duruzsolt a kályha, a lámpa sárga lángja barátságosan nézett le reájok. Az asszony teát készített, vagy borral kocintgattak s lórumot játszottak, meg huszonegyest, mert az asszony csak ezekhez értett.

— Mintha csak otthon lennék ! — mondta néha ragyogó szemekkel a hadnagy.

Hetek teltek így. A tél már kiadta mérgét, csalóka tavasz meleg szeleket hajkurászott a falu fölött. Csorgott az eresz és sár tocsogott az utakon déli verőfényben. De szürkületkor nyaktörő pánél borult az olvadt lére ismét s az éjszaka még gyakran visszakívánta a hótakarót.

IV.

Azon a reggelen is friss fehérrel köszöntött rájuk a világ. A jegyző már kora hajnalban útnak eredt ; mire pedig a napsugár elverte a ködöt, a hadnagy állt meg csengős szánkóval az ablak előtt.

— Sietni, sietni ! — kacagott az asszonyra és tisztelgett az ostorával. — Gyönyörű idő van, megyünk jó levegőt szívni !

Az asszonyban is fölpezsdült a jókedv, boldogan kapkodta magára a bundát, sapkát, sálat s már messze jártak, mikor észébeötlött, hogy talán mégsem kellett volna eljönnie . . . A hadnagy még kocsist sem hozott . . . Bizony, megítélhetik az emberek, hiszen ezeknek a katonáknak is van szemük !

A jókedve elfakult kissé, de a hideg pirosra csípte az arcát, a tavaszi hó porzott a lovak lába alatt s szivárványszínű szikrákban hullott rájuk vissza. Hogy kiértek a faluból a hadnagy megeresztette a gyeplőt s a lovak játékos kedvvel rugaszkodtak neki. Csengős nyakukat kényesen fölvtágták s a csörgők és csengők ütemes csilingeléssel kísérték a paták tompa dobogását. A fenyőkön már friss hajtások zöldültek, mint megannyi karácsonyfagyertya ; cinkék és sármányok párkereső mámorban hancúroztak az út mellett s a száraz kórókról mint cukorport fröcskölték szét a könnyű havat.

A napsugár áldó mosollyal melegített. A hó alól ezer szemmel kacagott a tavasz.

A leégett fűrészmalom előtt a hadnagy lépésbe fogta a lovakat és nagy ívben kanyarodott visszafelé.

— Na?! — nézett ártatlan örömmel az asszonyra. — Úgy-e remek? Látott már ennyi gyönyörűséget egy rakáson? Nézze, milyen ostobán-szépek ezek a vén, merev fenyők! Milyen kék az ég, hát lehet ennél kékebbet kívánni?

Az asszony szelíden mosolygott.

— Szép, gyönyörű! Kár, hogy nem marad mindig így: tavasz a télben!

A hadnagy felnevetett.

— Isten úgyse, még verset írunk róla! Nem akar versírás helyett egy kicsit kocsiskodni? Legalább, amíg rágyujtok.

Az asszony örömmel nyúlt a gyeplő után. Nem gyakori szórakozása volt ez, pedig titkon sokszor kívánta: nagyúri élet álomvilágát élvezte benne, az elérhetetlent, legalább részben valóra váltan.

A hadnagy cigarettára gyujtott s játékosan legyezte a lovakat az ostorral. A csengők halkán szóltak, mint álomban s a világ szinte állani látszott, valami új csodára várón.

S akkor hirtelen megszólalt a hadnagy:

— Milyen szép is maga! Milyen jól áll a kezében a gyeplő! Hogy piheg a két kis keble, mint a megriasztott madárfiókák... Milyen szép... Milyen édes!

Az asszony döbbsent rémülettel meredt rá.

— Az Istenért, mi baja?! Mit beszél?...

— Édes! Szép! Hát nem látja, mennyire szeretem? Nem érzi, hogy tavasz van? Nem érzi ezt a nagy, boldog ígéretet, ezt az élnivágyást, mámort? Mire vár? Kire vár? A tavasz elszáll s akkor hiába hívja vissza!

— Hagyjon el! Hozzám ne érjen! Alávaló... Minek néz engem? Ha még egy szót szól, ha csak megmozdul, kiugrok a kocsiból, gyalog futok haza!

A hangja rikácsolt, az arca eltorzult. Odadobta a gyeplőt a hadnagynak.

— Hajtson!

V.

A fiú nem alkalmatlankodott többé körülötte. Naphosszat künnmaradt a csapatnál, a hegyek között s este, ha néha a jegyző karonfogta, halálos fáradsággal, rengeteg munkával mentegődött: félpercre sem mehet be mostanában.

A jegyző nem gyanakodott, az asszony meg, első haragja múltán, becsülte érte. Mégis csak úri gyerek; Isten tudja, mi történt vele, hogy annyira megfélemedezett magáról. S a halkán szitáló tavaszestéken, mikor megint egyedül tett-vett a szobában, elpirult, ha rá gondolt, hogy bizonyára ő maga volt az oka.

Néha csakugyan nem illendő dologról beszélt vele... egyszer még arról is, mennyire áhítozik gyerek után.

— Még lehet! — biztatta mosolyogva a hadnagy. S ő élénken tiltakozott, csak akkor pirult bele, mikor már kimondta:

— Nem, nem! Az én uramnak nem lehet gyermeke!

Hetekig szégyenkezett utána s meg sem értette, hogyan beszélhetett ilyesmiről... Nem jogosan gondolhatta ebből, hogy most már minden szabad?

Egyre enyhültebb szívvel gondolt reá, amint teltek a hetek s a tavasz már hóvirággal harangozott a gyümölcsfák alatt. Az ibolya is előbújt nemsokára s az asszony hosszú délutánokat töltött az erdőn, hogy ibolyacsokrokba kötözgesse fájó emlékeit. Az erdő még hallgatott, száraz ágakat zörgetett a szél, varjak károgtak a feje fölött. Mégis szeretett elálmódzni a fák között: ime, a várva-várt tavasz is eljött... Vajjon hoz-e hát valamit?... S mondhatatlan keserűség szorította össze a szívét: ugyan mit hozhatna?...

Soha, senkivel sem találkozott ilyenkor.

De egyszer, alkonyattájban, mikor a hegyek felől barna fellegetek hajtott a szél s ő csaknem futva igyekezett hazafelé, mielőtt az országútra léphetett volna, megzördült a háta mögött az avar. Visszanézett: lapos tányérsapka alól ferdemetszésű szempár vigyorgott reá s két kéz kapott feléje begömbült ujjakkal, mint mohó ragadozó. Az asszony ajkán kibuggyant egy sikoly s halálos rémülettel ugrott neki az országút árkanak; de a kezek lecsaptak reá, vállon ragadták s állati erővel tépték vissza be a sűrűbe. A teste megfeszült, szinte ívbe hajlott, mint pompás acélpenge, kezei öntudatlan ösztönnel keresték a szemek fészket és a sikolya szállt, szállt a csendes fák között, míg egy ütés a homlokára, egy szörnyű ökölcsapás el nem kábította.

Az ember zihálva fülelt pár pillanatig, aztán sietve vonszolta be zsákmányát a fák közé. De nem jutott messze. Az országútról vágató ló dobogása hangzott s a dobogást már az árokpárt füve nyelte el, már ágak recsegték, avar csörgött a törtető rohanásban s az ember földre eresztette az ájult testet, hogy meneküljön. Későn.

A lovas néhány szökéssel utolérte, leugrott a lóról s vállon ragadta. Az ember villámgyorsan kapott a csizmájához s kezében dőfésre lendült a kés. A lovas félreugrott, a mellének szánt dőfés a vállát érte s megtépett ruháját előntötte a vér. De akkor már el is sütötte a pisztolyt s a tányérsapkás elvágódott a füstfelhőben.

VI.

Az asszony csak éjszakára tért magához. Az ágyában feküdt, mellette tenyerébe bókoló fejjel ült az ura. Az asztalon papírelnyő alatt virrasztott a lámpa.

Napok múltak, míg fölkelhetett.

Sápadtan, karikás szemekkel, de értő lélekkel. Hosszú-hosszú éjszakákon töprengett félig alétan a fehér párnák között s most úgy hitte, megfejtette a rejtélyt . . .

A sors megmutatta, hogy hatalmasabb nála : adhat úgy is, ha ő nem akarja . . . Olyant, amilyent nem kíván . . .

Szomorú mosollyal tűrte, hogy az ura dédelgesse s a lelke messze járt, a fehér kórház-szobában, ahol a hadnagy sebét gyógyítgatják. Ő érte kapta, az ő védelmében . . . Manapság is történnek csodák. Eszébe jutott, hogy a hadnagy nevét sikoltotta, mikor a kezek lecsaptak reá. Hát teljesedjék be a sors rendelése.

S szívdobogva leste a híreket róla : jobban van-e már?

A ház előtt bimbóba borult az orgona, az eresz alatt fecskék csicseregtek. De a hegyek között mennydörgött az ágyúk zenéje s az asszony tudta, hogy a tavasz ott friss vérvirágokat fakaszt a farkaszemet néző árkok mélyén. Tudta, hogy az élő fal inog, leng : lendülhet minden pillanatban, előre vagy hátra s véle megy a hadnagy . . . Torokba lüktető rettegéssel leste a huszárt, aki az ezredtől parancsot hozott a hadnagy helyettesének : hátha most csap le az elkerülhetetlen?! . . . Végre egy reggel azt ujságolták az emberek, hogy másnap megjön a hadnagy.

VII.

A jegyző aznap is korán elkocsizott, hogy vissza se jöjjön estig.

A délelőtt csak elvánszorgott valahogy, míg takarított, főzött. De délután már szikrázó idegekkel figyelte az ingaóra lomha tiktakját s nem találta helyét sehol. Befüggönyözte az ablakot s a hűvös félhomályban milliomodszor álmodta végig az eljövendőket.

Négy óra tájban beült a hadnagy szobájába ; elernyedtt megadással leste a függöny hasadékan betűző fénycsík fogyatkozását.

Lassacskán elsötétült a szoba. Ablakára már alkonyi felhők vére csorgott. Az udvaron abrakoláshoz itatták a lovakat.

Hirtelen, nagyon messziről, mégis nagyon erősen döbbsent szívébe a kocsí rohogása. Jön . . .

Mosoly suhant elgyötrött arcára, feje előrecsuklott ; szeme lecsukódott. Még egy pár perc . . . Vajjon sejti-e, mennyire várják?

S a kocsí megtorpant a ház előtt. A hadnagy hangja behallott a szérúról :

— Befogni ! Azonnal indulunk !

Az asszony szédülten fogódzott meg a szék fájában : vége ! S már tántorgott kifelé a szobából : valahogy itt ne találja . . .

A sötét ebédlőben szinte feldöntötte a tisztilegény. A hadnagy táskáját hozta, meg takarókat, cók-mókot s örvendezve ujságolta :

— Megyünk, naccsága kérem ! Most jött a hadnagy úr az ezredtől, jegyző úr is vele jött !

Az asszony végigsimitott a homlokán — a keze húse jólesett izzó halántékának — s már jött az ura a hadnaggyal.

— Sötétben üldögélsz, kedves? Húzd félre a függönyt, künn még világos van. Hallod, búcsúzik tőlünk a hadnagy úr!

Az asszony félrehúzta a függönyt, a piros fény meleg ragyogással ömlött el a szobán. Kezét nyujtotta a hadnagynak:

— Köszönöm, hogy megmentette az életemet!

A hadnagy összecsapta a sarkantyúját és megcsókolta a kezét.

— Semmiség volt! Legalább valami hasznomat is látták! Bocsássa meg érte, ha mi rosszat cselekedtem! És te is, jó Gyula bátyám!

A jegyző megölelte a fiút, szemei könnyfátyol mögül, gyanús gyorsasággal hunyorogtak.

— Isten áldja meg minden lépésedet, édes fiam! A mi hálánk leróhatatlan, de azért te se feledkezz meg rólunk... Ki tudja, találkozzunk-e még az életben?

Az asszony teáscsészéket rakott az asztalra.

— Igyék meg velünk még egy teát utoljára...

A szája mosolyra vonaglott s egy könnycsepp futott le az arcán.

A hadnagy kitekintett az ablakon.

— Nem, köszönöm, már nem lehet... A szekerek már fölsorakoztak. Kísérjenek ki inkább az útra!

Mikor felült a lóra, az asszony még egyszer kezet nyujtott neki. Aztán a karját az ura karja alá fűzte s néztek a szekerek után, míg el nem tűntek az útkanyarulatban.

Akkorára leszállt az este. Denevérek csapongtak a fák fölött s a felhőtlen égbolt reggelre forró, nyári napot ígért.

Szondy György.

MÉCS LÁSZLÓ VERSE.

FEHÉREN ÉS KÉKEN.

*Itt élek a hajdani magyar Felvidéken
fehéren és kéken.*

*Fehéren, mint a Szűz Mária játyola
és kéken, mint a ma született viola.*

*Eltűnt a sztn-farsang: az izzó csók-piros,
a halál-barna és a bűn-tilos.*

*Bárány-fehér virágú ezerjőjűvel vetek,
hogy meggyógyuljon beteg szívetek.*